

BILLY SUMMERS

STEPHEN KING

BILLY SUMMERS

 Beta
Nakladatelství

Copyright © 2021 by Stephen King
Published by agreement with the author and the author's agents, The Lotts Agency, Ltd.
Jacket design by Will Staehle/Unusual Corpotation
Translation © Adéla Bartlová, 2022
Original English title: BILLY SUMMERS
Copyright © for Czech edition Pavel Dobrovský – BETA s.r.o., 2022
All rights reserved. (Všechna práva vyhrazena.)

ISBN 978-80-7593-412-3

S myšlenkou na Raymonda a Sarah Jane Spruceovy

„Dřív jsem byl ztracený, ale už jsem se našel.“
Amazing Grace

Kapitola 1

1 Billy Summers sedí v hotelové hale a čeká na odvoz. Je pátek, poledne. Čte si malý komiksový sešit s názvem *Archieho kámoši a kámošky*, přemýšlí o Ěmilu Zolovi a jeho třetím románu, s nímž prorazil: *Tereza Raquinová*. Podle Billyho je to kniha mladého autora. Podle něho Zola teprve narazil na první stopu toho, co se později stane tučnou a dokonalou zlatou žilou. Zola byl – je – děsivější verze Charlese Dickense. Podle Billyho by to bylo dobré téma pro esej. Ne že by někdy nějaký napsal.

Dvě minuty po dvanácté se otevřou dveře a do haly vstoupí dva muži. Jeden je vysoký a černé vlasy má učesané ve stylu padesátých let. Druhý je malý a má brýle. Oba jsou v obleku. Všichni Nickovi chlapi chodí v obleku. Billy toho vysokého zná ze západního pobřeží. Je u Nicka dlouho. Jmenuje se Frank Macintosh. Kvůli účesu mu někteří Nickovi muži říkají Frankie Elvis nebo – teď, když už má vzadu malé plešaté kolečko – Elvis Sluníčko. To mu tedy neříkají do očí. Toho druhého Billy nezná. Musí být místní.

Macintosh natáhne ruku. Billy vstane a potřese si.

„Nazdar, Billy, to už je doba, co? Rád tě zase vidím.“

„Nápodobně, Franku.“

„Tohle je Paulie Logan.“

„Zdravím, Paulie.“ Billy si potřese rukou i s ním.

„Rád tě poznávám, Billy.“

Macintosh vezme Billymu z ruky sešit s *Archiem*. „Koukám, že pořád čteš ty komiksy.“

„No jo,“ řekne Billy. „Jasně. Mám je prostě rád. Hlavně ty vtipné. Občas i superhrdiny, ale ti mě tolik neberou.“

Macintosh rychle prolistuje stránky a něco ukáže Pauliemu Loganovi. „Koukej na ty holky. Ty vole, nad tím bych si dokázal i vyhonit.“

„Betty a Veronika,“ řekne Billy a vezme si komiks zpátky. „Veronika je Archieho přítelkyně a Betty chce být.“

„Knihy čteš taky?“ zeptá se Logan.

„Někdy, když mám dlouhou cestu. A časopisy. Ale většinou ty komiksy.“

„Dobrá, dobrá,“ řekne Logan a mrkne na Macintoshe. Není to moc nezápadné a Macintosh se zamračí, ale Billymu to nevadí.

„Můžeme jet?“ zeptá se Macintosh.

„Jasně.“ Billy strčí sešitek do zadní kapsy. Archie a jeho prsatá děvčata. I o tom by se dal napsat esej. O tom, jak uklidňující jsou účesy a názory, které se nemění. O Riverdale a o tom, jak se tam zastavil čas.

„Tak vyrazíme,“ řekne Macintosh. „Nick čeká.“

2 Macintosh řídí. Logan oznámí, že si sedne dozadu, protože je malý. Billy očekává, že pojedou západním směrem, protože tam se nachází nóbl část města a Nick Majarian si rád žije na vysoké noze, doma i mimo domov. A nemá rád hotely. Ale auto míří na severovýchod.

Tři kilometry od centra vjedou do čtvrti, která podle Billyho mínění odpovídá nižší střední třídě. O tři nebo o čtyři stupně lepší než karavanové městečko, ve kterém vyrůstal, ale rozhodně ne nóbl. Žádné paláce s velkými vjezdovými branami, nic takového. Malé domy s malými trávníky, na nichž se točí postřikovače. Většina ani není patrová. Mnohé jsou dobře udržované, ale některé by potřebovaly nový nátěr a z trávy by to chtělo vytrhat plevel. Jeden dům má rozbité okno zalepené kusem kartonu. Před dalším sedí na levném zahradním křesílku tlustoch v kraťasech a bílém tílku, popíjí pivo a sleduje, jak jedou kolem. V Americe už je to nějakou dobu dobré, ale možná se to zase změní. Billy zná víc takových míst. Jsou jako barometr a tenhle právě začal klesat. Zdejší obyvatelé chodí do těch typů zaměstnání, kde si ráno musíte píchnout.

Macintosh vjede na příjezdovou cestu patrového domu se špatně udržovaným trávníkem. Dům je natřen tlumeně žlutou barvou. Nevypadá zle, ale není to místo, jaké by si vybral Nick Majarian, ani kdyby ho potřeboval jen na pár dní. Vypadá spíš jako dům, kde bydlí strojník nebo řadový letištní zaměst-

nanec s manželkou, která si vystřihuje slevové kupony, a dvěma dětmi, každý měsíc platí hypotéku a ve čtvrtek večer chodí hrát kuželky v místní pivní lize.

Logan otevře dveře na Billyho straně. Billy položí *Archieho* na palubní desku a vystoupí.

Macintosh vyjde jako první po schodech na verandu. Venku je horko, ale uvnitř běží klimatizace. V krátké chodbě do kuchyně stojí Nick Majarian. Má na sobě oblek, který stál zřejmě tolik co měsíční splátka hypotéky na tenhle dům. Prořídlé vlasy má hladce učesané, žádné elvisovské vlny. V obličejí je kulatý a opálený, jak bývá u lidí z Vegas zvykem. Je podsaditý, ale když si Billyho přitáhne k sobě a obejmě ho, jeho vystupující břicho je tvrdé jako kámen.

„Billy!“ zahaleká a políbí ho na obě tváře. Srdečně a mlaskavě. S milionovým úsměvem na rtech. „Billy, Billy, chlapče, rád tě vidím!“

„I já tebe, Nicku.“ Billy se rozhlédne. „Většinou bydlíš trochu víc nobl.“ Zarazí se. „Snad ti nevadí, že to říkám.“

Nick se zasměje. Má příjemný, nakažlivý smích, který se hodí k jeho úsměvu. Macintosh se k němu přidá a Logan se usměje. „Mám své místo na západní straně města. Krátkodobě. Vlastně by se dalo říct, že ho hlídám. Před domem je vodotrysk. S takovým tím nahatým miminem uprostřed, jak se tomu říká...“

Cherubín, pomyslí si Billy, ale mlčí. Jen se dál usmívá.

„Prostě takový čurající chlapeček. Však uvidíš, však uvidíš. Tenhle dům není můj, Billy. Je tvůj. Jestli vezmeš tu práci.“

3 Nick ho provede. „Kompletně zařízený,“ říká, jako by mu ho prodával. Možná tak trochu prodává.

Dům má patro, kde se nacházejí tři pokoje a dvě toalety, z toho jedna menší, zřejmě pro děti. V přízemí je kuchyně, obývací pokoj a jídelna, tak maličká, že je to spíš jídelní koutek. Skoro celý sklep je přestavěný na dlouhý pokoj s kobercem na podlaze, televizi na jednom a pingpongovým stolem na druhém konci. Řada bodovek na stropě. Nick tomu říká brajgl-pokoj – a právě tady si sednou.

Macintosh se zeptá, jestli si dají něco k pití. Nabízí sodovku, pivo, limonádu a ledový čaj.

„Já si dám Palmera,“ řekne Nick. „Půl na půl. Hodně ledu.“

Billy podotkne, že to zní dobře. Chvíli jen tak tlachají, než je pití hotové. O počasi, jak je tady na jihu u hranic vedro. Nick se ptá, jaká byla cesta. Billy odpovídá, že v pohodě, ale neprozradí, odkud přiletěl, a Nick se neptá. Nick prohodí, co ten kretén Trump, a Billy řekne, no jo, co ten kretén. Nic víc je nenapadá, ale nevádí to, protože Macintosh už se vrací se dvěma vysokými sklenicemi na podnose, a jakmile zase zmizí, Nick přejde přímo k věci.

„Když jsem volal Buckymu, říkal, že bys už rád šel do důchodu.“

„Přemýšlím o tom. Dělán to už dlouho. Až moc dlouho.“

„To je pravda. Kolik ti vlastně je?“

„Čtyřicet čtyři.“

„A děláš to, co jsi sundal uniformu?“

„Víceméně.“ Billy si je jistý, že to Nick všechno ví.

„Kolik jich celkem bylo?“

Billy pokrčí rameny. „Nepamatuju si to přesně.“ Bylo jich sedmnáct. Osmnáct, počítáme-li i prvního, toho chlápka se sádrou na ruce.

„Bucky říkal, že bys možná udělal ještě jednoho, kdyby to bylo za správnou cenu.“

Čeká, až se Billy zeptá. Billy mlčí, Nick tedy pokračuje.

„Za tohohle je cena hodně správná. Když to vezmeš, můžeš se až do konce života válet někde v teple. Ležet v houpací síti a popíjet Piňu Coladu.“ Zase nasadí ten svůj perfektní úsměv. „Dva miliony. Pět set tisíc předem, zbytek potom.“

Billyho hvízdnutí není součástí divadýlka, které ovšem nepokládá za divadýlko, ale za své *blbé já*, jež ukazuje lidem jako Nick, Frank nebo Paulie. Je jako bezpečnostní pás. Nezapínáte si ho proto, že byste čekali nehodu, ale proto, že nikdy nevíte, kdo na vás vyletí z protisměru přes kopec. Totéž platí na silnici života, kde se ostatní motají ze strany na stranu a jezdí po dálnici ve špatném směru.

„Proč tolik?“ Nejvyšší částka, kterou kdy za kontrakt dostal, byla sedmdesát tisíc. „Není to politik, že ne? Protože ty nedělám.“

„Ani náhodou.“

„Je to špatný člověk?“

Nick se zasměje, zavrtí hlavou a vrhne na Billyho pohled plný skutečné sympatie. „Nikdy se nezapomeneš zeptat.“

Billy přikývne.

Hloupé já je možná jen slupka, ale tohle je pravda: Bere jen špatné lidi. Jen díky tomu může spát. Samo sebou se rozumí, že se živí prací pro špatné lidi, to sice ano, ale v tom Billy nevidí morální problém. Nevadí mu, když špatní lidé platí za to, aby zabil jiné špatné lidi. V podstatě vidí sám sebe jako popeláře se zbraní.

„Je to velmi špatný člověk.“

„Dobře...“

„A nejsou to moje dva miliony. Já jsem jen prostředník a dostávám za to, dalo by se říct, agenturní poplatek. Ne z tvého, zvláště.“ Nick se předklonil a sepjaté ruce svírá mezi stehny. Tváří se dychtivě. Pohled upírá na Billyho. „Cíl je profesionální střelec jako ty. Jenže on se nikdy neptá, jestli střílí na dobrého, nebo na špatného člověka. Nerozlišuje to. Za správné peníze vezme každou práci. Zatím mu říkejme Joe. Před šesti lety, nebo možná před sedmi, to je jedno, tehletoen Joe zastřelil patnáctiletého kluka na cestě do školy. Byl ten kluk špatný člověk? Ne. Naopak, byl to jeden z nejlepších studentů. Jenže někdo chtěl jeho tátovi poslat vzkaz. Kluk byl vzkaz. Joe ho doručil.“

Billy přemýšlí, jestli je to pravda. Možná ne, má to v sobě pohádkovou bájivost, ale zní to nějak pravdivě. „Ty chceš, abych zabil zabijáka.“ Jako by si to rovnal v hlavě.

„Přesně tak. Joe je teď v base v Los Angeles. Centrální mužská věznice. Dostal napadení a pokus o znásilnění. Řeknu ti, ten pokus o znásilnění je docela vtipný, když nejsi na to MeToo. Spletl si jednu spisovatelku, která byla v Los Angeles na konferenci – *feministickou* spisovatelku –, s děvkou. Udělal jí návrh, asi trochu drsně, a ona na něj vytáhla pepřák. Vrazil jí jednu do zubů a vymknul jí čelist. Nejspíš díky tomu prodala dalších sto tisíc knih. Měla by mu spíš poděkovat než ho zažalovat, nemyslíš?“

Billy mlčí.

„No tak, Billy, jen si to představ. Ten chlap postřílel bůhvíkolik lidí, včetně pořádných tvrďáků, a nakonec ho nějaká feministická lesba zneškodní pepřákem? To nevymyslíš.“

Billy se poslušně usměje. „Los Angeles je na opačném konci země.“

„To je pravda, ale než tam odešel, byl tady. Nevím, proč tu byl, a je mi to jedno, ale vím, že si tu chtěl zahrát poker a někdo mu poradil, kde hledat.“

Protože náš Joe si rád zahraje o pěknou sumičku. Zkrátím to, prohrál spoustu peněz. Když vítěz kolem páté ráno odcházel, Joe mu prostřelil břicho a vzal si nejen svoje peníze, ale vůbec všechny peníze. Někdo se ho pokoušel zastavit, nejspíš další pitomec, co tam hrál, a Joe ho taky oddělal.“

„Zabil je oba?“

„Vítěz umřel v nemocnici, ale ještě stihnul říct, kdo to udělal. Ten, co ho zkoušel zastavit, to přežil. Taky řekl, že to byl Joe. A víš, co ještě?“

Billy zavrtí hlavou.

„Bezpečnostní kamera. Už vidíš, kam to směřuje?“

Billymu je to naprosto jasné. „Ani ne.“

„V Kalifornii ho sebrali za napadení. To mu asi přišijou, ale ten pokus o znásilnění zřejmě vyletí oknem, přece jen ji nezatáhl někam do uličky nebo tak něco, vždyť jí vlastně nabídnul, že jí zaplatí, kurva, to je jen sexuální obtěžování, s tím se státní zástupce vůbec nebude otravovat. Protože už má něco odsezeného ve vyšetřovací vazbě, dostane možná tři měsíce v místní base. Vyřízeno. Ale tady má vraždu, a ta se na téhle straně Missisippi bere hodně vážně.“

Billy to ví. V republikánských státech s nájemnými zabijáky dělají krátký proces. Billy proti tomu nic nemá.

„A až se porota podívá na záznam z kamery, našeho milého Joeyho zcela jistě čeká jehla. To je ti asi jasné, ne?“

„Jistě.“

„Jeho právník se snaží zabránit vydání, tomu se nelze divit. Víš, co znamená vydání stíhané osoby, ne?“

„Jistě.“

„Dobře. Takže Joeyho právník, který mimochodem není žádné ořezávatko, dělá, co může. Už teď dosáhl třicetidenního odkladu líčení a mezitím určitě vymyslí další možnosti, jak to natáhnout, ale nakonec stejně prohraje. A Joe je na samotce, protože se ho někdo pokusil vykuchat. Náš milý Joey mu sebral kudlu a zlomil mu zápěstí, ale kde se najde jeden chlap s kudlou, tam se najde i tucet dalších.“

„Že by nějaký gang?“ zeptá se Billy. „Možná Crips? Mají s ním nevyřízené účty?“

Nick pokrčí rameny. „Kdo ví. Zatím má Joe soukromé apartmá, nemusí se válet v bahně s ostatními prasaty a má půlhodinovou vycházku na dvoře

jen sám pro sebe. A jeho právník mezitím obvolává lidi. Joe prý promluví o něčem fakt velkém, pokud se to obvinění z vraždy nevyřeší.“

„Mohlo by k tomu vážně dojít?“ Billymu se ta myšlenka moc nelíbí, i když ten, koho Joe zabil po pokeru, byl špatný člověk. „Že by žalobce smetl ze stolu trest smrti, nebo by to dokonce překvalifikoval na vraždu druhého stupně nebo tak něco?“

„Přemýšlíš správně, Billy. Přinejmenším jsi trefil, kudy by se to mohlo ubírat. Já si ale myslím, že Joe by to chtěl uhrát tak, aby ho kompletně zprostiti obžaloby. Musí mít v ruce pořádná esa.“

„Myslí si, že může nabídnout takový obchod, aby mu prošla i vražda.“

„Říká člověk, kterému prošla už bůhvíkolikrát,“ zasměje se Nick.

Billy se nesměje. „Já jsem nikdy nikoho nezastřelil jen proto, že bych prohrál v pokeru. Nehraju poker. A neokrádám lidi.“

Nick důrazně přikyvuje. „Já vím, Billy. Jen špatné lidi. Jen jsem si z tebe trochu utahoval. Dej si to pítí.“

Billy si dá pítí a přemítá, dva miliony. Za jeden džob. V čem je asi háček?

„Někdo má hodně velký zájem na tom, aby Joe neprozradil, co ví.“

Nick na něj namíří dvěma prsty, jako by Billy dospěl ke geniální dedukci. „Máš v tom jasno. Mimochodem, přišlo mi to od jednoho místního člověka, se kterým se seznámíš, jestli tu práci vezmeš, a požadavek zněl, hledáme profesionála, toho nejlepšího střelce z nejlepších. A to je podle mě Billy Summers, tečka, dál není potřeba hledat.“

„Takže chceš, abych se o něj postaral, ale ne v L. A. Tady.“

„Já nic nechci. Uvědom si, že já jsem jen prostředník. Chce to někdo jiný. Někdo, kdo má pěkně plné kapsy.“

„V čem je háček?“

Nick zase nasadí ten svůj úsměv a znovu na Billyho namíří prsty. „Rovnou k věci, co? Rovnou, kurva, k věci. Ale žádný háček v tom není. Nebo možná jo, podle toho, jak se na to budeš dívat. Jde totiž o čas. Budeš tady...“

Zamává rukama, aby označil domek kolem sebe. Možná i celou čtvrt, ve které stojí – a která se, jak Billy zjistí, jmenuje Midwood. Možná celé město, posazené na východ od Mississippi a jen kousek od historické hranice Severu a Jihu.

„... nějakou dobu čekat.“

4 Ještě si chvíli povídají. Nick Billymu řekne, že pozice, tedy místo, odkud bude Billy střílet, už je zajištěná. Na rozhodnutí je prý čas, až si ji Billy prohlédne a dozví se další informace. Ty dostane od Kena Hoffa. To je ten místní člověk. Nick upřesní, že Ken je dneska mimo město.

„Víš, co používám?“ Neznamená to, že to bere, ale je to už velký krok tím směrem. Dva miliony za to, že bude nějakou dobu sedět na zadku a potom jednou vystřelí. Taková nabídka se těžko odmítá.

Nick přikývne.

„Fajn, takže kdy se s ním potkám?“

„Zítra. Dneska večer ti zavolá do hotelu a řekne ti kdy a kde.“

„Jestli to vezmu, budu potřebovat nějakou záminku, proč jsem tady.“

„To je všechno připravené a je to krása. Vymyslel to Giorgio. Řekneme ti to zítra večer po tom setkání s Hoffem.“ Nick vstane a natáhne ruku. Billy mu s ní potřese. Už si Nickem podal ruku mockrát, a nikdy to nedělá rád, protože Nick je špatný člověk. Ale je těžké nemít ho trochu rád. Nick je profík a ten jeho úsměv funguje.

5 Paulie Logan ho odveze zpátky do hotelu. Paulie toho moc nenařeká. Zeptá se Billyho, jestli by mu vadilo rádio, a když Billy řekne, že ne, Paulie pustí nějakou softrockovou stanici. V jednu chvíli pronese: „Loggins a Messina jsou prostě nejlepší.“ Ještě si zanáďává na řidiče, který mu na Cedar Street vjede do cesty, ale to je z jeho strany asi tak všechno.

Billymu to nevádí. Přemýšlí o tom, kolik viděl filmů, ve kterých lupiči plánují svou poslední loupež. „Poslední prácička“, samostatný podžánr žánru noir. V těch filmech to vždycky končí špatně. Billy není lupič, nepracuje v partě a není pověřivý, ale stejně mu tahle poslední práce vrtá hlavou. Možná kvůli tomu vysokému honoráři. Možná proto, že neví, kdo to platí a proč. Možná i kvůli tomu příběhu o zastřeleném patnáctiletém studentovi, který mu vykládal Nick.

„Zdržíš se tady?“ zeptá se Paulie, když zastaví před hotelem. „Protože Hoff ti sežene to náradí, co budeš potřebovat. Mohl bych to zařídit sám, ale Nick nechtěl.“

Zdrží se? „Nevím. Možná.“ Uprostřed vystupování se zastaví. „Nejspíš ano.“

6 V pokoji zapne svůj notebook. Změní čas a zkontroluje VPN, protože hackeri milují hotely. Mohl by si zkusit vyhledat losangeleské okresní soudy, protože žádosti o vydání stíhané osoby by měly být ve veřejných záznamech, ale existuje jednodušší způsob, jak zjistit, co ho zajímá. A jeho to rozhodně zajímá. Ronald Reagan měl pravdu, když říkal, důvěřuj, ale prověřuj.

Billy jde na stránky *LA Times* a zaplatí si půlroční předplatné. Použije kreditní kartu vystavenou na fiktivního Thomase Hardyho. Hardy je Billyho nejoblíbenější spisovatel. Přinejmenším mezi naturalisty. Jakmile se dostane do archivu, zadá *feministická spisovatelka a pokus o znásilnění*. Najde tak půl tuctu článků, každý o něco kratší než ten předchozí. Je tu i fotka spisovatelky, která vypadá přitažlivě a má toho zjevně hodně na srdci. Údajné napadení se odehrálo před hotelem Beverly Hills. U údajného pachatele se našlo několik identifikačních průkazů a kreditních karet. Podle *Timesů* je jeho skutečné jméno Joel Randolph Allen. Jednoho obvinění ze znásilnění ho zprostil už v roce 2012 v Massachusetts.

Takže Joe už to jednou měl nahnuté, pomyslí si Billy.

Potom jde na web novin města, ve kterém se teď nachází, znovu se pod maskou Thomase Hardyho dostane přes placený vstup a vyhledá si *vražda obět poker*.

Je tam článek s fotkou z bezpečnostní kamery, která nepřipouští příliš pochybností. O hodinu dřív by ještě nebylo tak dobré světlo, aby šlo rozeznat pachatelův obličej, ale datum na spodním okraji snímku udává 5.18 ráno. Slunce zatím nevyšlo, ale nemá k tomu daleko, a obličej muže je natolik zřetelný, že to žalobci bude bohatě stačit. Má ruku v kapse, čeká přede dveřmi s cedulí VYHRAZENO PRO ZÁSOBOVÁNÍ. NEPARKOVAT, a kdyby Billy seděl v porotě, nejspíš by hlasoval pro jehlu jen na základě toho. Billy Summers je totiž odborník na plánování zločinů – a přesně to se na té fotce děje.

Nejnovější zpráva v redbluffských novinách informuje, že Joel Allen byl zatčen v Los Angeles na základě obvinění, které s tímto případem nesouvisí.

Billy ví, že si Nick myslí, že Billy věří všemu, co mu řekne. Jako všichni ostatní, pro které Billy pracoval za ta léta, co tenhle obor provozuje, i Nick se domnívá, že vyjma dokonalých střeleckých schopností je Billy spíš pomalejší, možná má dokonce nějakou poruchu autistického spektra. Nick věří

jeho *hloupému já*, protože Billy vynakládá spoustu námahy na to, aby nepřehrával. Žádná připitoměle otevřená ústa, nechápavě skelný pohled a do očí bijící hloupost. Komiks s *Archiem* dělá divy. Rozečtený Zolův román je pečlivě schovaný v kufru. A kdyby mu někdo kufr prohledal a objevil ho? Billy by řekl, že knihu našel zapomenutou v kapse na sedadle v letadle a vzal si ji, protože se mu líbila dívka na obálce.

Napadne ho vyhledat si zabitého patnáctiletého studenta, ale má málo informací. Mohl by googlovat celé odpoledne, přesto nic nenajít. A kdyby našel, nemohl by si být jistý, že je to správná osoba. Stačí mu, že zbytek Nickových tvrzení sedí.

Objedná si sendvič a konvičku čaje. Potom se s tím posadí k oknu, dá se do jídla a čte si *Terezu Raquinovou*. Připadá mu to jako James M. Cain zkřížený s hororovým komiksem z padesátých let. Po pozdním obědě se natáhne a ruce si založí pod hlavu pod polštář, na chladné místo, které se tam skrývá. Chlad nevydrží dlouho, stejně jako mládí a krása. Uvidí, co mu poví ten Ken Hoff, a jestli se to také podaří ověřit, asi tu práci vezme. Čekání bude těžké, protože v tom nikdy nebyl dobrý (jednou zkusil zen, ale nevyhovovalo mu to), za dva miliony ovšem rád počká.

Billy zavře oči a usne.

V sedm večer si nechá přinést večeři a u jídla se dívá na notebooku na *Asfaltovou džungli*. Je to jeden z těch filmů o prokleté poslední loupeži. Zazvoní telefon. Ken Hoff. Řekne Billymu, že se potkají zítra odpoledne. Billy si to nepotřebuje napsat. Zapisovat si takové věci může být nebezpečné, a navíc má dobrou paměť.

Kapitola 2

1 Ken Hoff má jako většina mužských filmových hvězd – nemluvě o mužích, které Billy míjí na ulici a kteří se ty filmové hvězdy snaží napodobit – nedbalé odrostlé strniště, jako by se tři nebo čtyři dny neholil. Hoffovi to moc nesluší, protože je zrzek. Nevypadá jako drsňák, ale spíš jako by byl spálený od slunce.

Sedí u stolku pod slunečníkem před bistrem s názvem Sunspot Café. Nachází se na rohu Main Street a Court Street. Billy odhaduje, že přes týden je tu rušno, ale v sobotu odpoledne je uvnitř skoro pusto a venkovní zahrádku mají jen pro sebe.

Hoff je padesátník nebo možná pětáctýřicátník, který má za sebou tvrdý život. Pije víno. Billy si dá limonádu bez cukru. Hoff podle něho nepracuje pro Nicka, protože Nick má základnu ve Vegas. Ale Nick má prsty všude, nejen na západě. Nick Majarian a Ken Hoff mohou být nějak propojení, případně se Hoff dal dohromady s tím člověkem, který tu práci platí. Za předpokladu, že na tu práci dojde, samozřejmě.

„Ta budova přes ulici je moje,“ řekne Hoff. „Má jen jednadvacet pater, ale to stačí, aby byla v Red Bluffu druhá nejvyšší. Až postaví Higginsovo centrum, tak bude třetí nejvyšší. Centrum bude mít třicet podlaží. Bude tam obchoďák. Taky jsem ho část koupil. Ale tohle? To je čistě moje dítě. Když Trump říkal, že napraví ekonomiku, tak se mu smáli, ale funguje mu to. Funguje.“

Billyho nezajímá Trump ani Trumpova ekonomika, ale budovu si prohlíží s profesionálním zájmem. Je si poměrně jistý, že právě odsud má vyjít výstřel. Budova se jmenuje Gerard Tower. Podle Billyho názoru je název „věž“ pro jednadvacetipatrový dům trochu nafoukaný, ale ve městě, které

sestává převážně z malých cihlových domků, navíc většinou ve špatném stavu, to asi vážně vypadá jako věž. Na udržovaném a pravidelně zalévaném trávníku před domem stojí cedule s nápisem KANCELÁŘE A LUXUSNÍ BYTY K DISPOZICI a s telefonním číslem. Zdá se, že cedule už tam nějakou dobu je.

„Nezaplnil se tak, jak jsem očekával,“ řekne Hoff. „Ekonomika zažívá boom, to jo, lidi rozhazují peníze plnými hrstmi a rok 2020 bude ještě lepší, ale divil byste se, kolik toho žene internet, Billy. Můžu vám říkat Billy?“

„Jasně.“

„Tak jako tak na tom letos nejsem nejlíp. Co jsem zainvestoval do WWE, mám problém s cash flow, ale tři filiálky, na to přece nešlo říct ne.“

Billy nemá tušení, o čem mluví. Něco s profesionálním wrestlingem? Nebo ten Monster Truck Jam, jak na něj pořád běží reklamy v televizi? Protože si Hoff evidentně myslí, že by to měl vědět, Billy přikyvuje, jako by rozuměl.

„Místní prachatí dědkové si myslí, že jsem se zadlužil až moc, ale na ekonomiku je potřeba si vsadit, nemám pravdu? Hodit kostkami, dokud jsou žhavé. Peníze dělají peníze, ne?“

„Jistě.“

„Takže dělám jen to, co musím. A když vidím něco dobrého, tak to poznám, a tohle je dobrý obchod. Trochu riskantní, ale potřebuju nějaký most. A Nick mě ujistil, že kdyby vás chytili, já vím, že nechytí, ale kdyby náhodou, tak nic neřeknete.“

„Samozřejmě. Ani slovo.“ Billy se nikdy nenechal chytit a neplánuje to ani tentokrát.

„Nepsaný kodex, že jo?“

„Jasně.“ Billymu se zdá, že Ken Hoff moc kouká na filmy. Některé nepochybně spadají pod žánr „poslední prácička“. Byl by radši, kdyby Hoff šel rovnou k věci. I ve stínu slunečníku je horko. A dusno. Tohle klima je dobré akorát pro ptáky, pomyslí si Billy, a nejspíš ani ti ho nemají rádi.

„Vybral jsem vám pěknou rohovou kancelář ve čtvrtém patře,“ řekne Hoff. „Tři místnosti. Kancelář, recepce, kuchyňka. S kuchyňkou, to je, co? Budete tam mít pohodlí, i kdyby to trvalo dlouho. Jako v bavlnce. Nechci ukazovat, ale určitě umíte počítat do čtyř.“

Samozřejmě, pomyslí si Billy, dokonce dokážu za chůze žvýkat žvýkačku.

Budova má čtvercový půdorys, je to klasická krabice s okny, takže ve čtvrtém patře jsou vlastně dvě rohové kanceláře, ale Billy ví, kterou má Hoff na mysli: tu vlevo. Narýsuje si z okna pomyslnou diagonálu po Court Street, která je dlouhá jen přes dva bloky. Diagonála, tedy dráha střely, která vyletí z jeho zbraně, pokud tu práci vezme, končí na schodech okresního soudu. Ten sídlí v rozložitě budově ze šedé žuly. Schodů je nejméně dvacet a vedou na náměstí, jemuž vévodí socha Spravedlnosti se zavázanýma očima a vahami v ruce. Jedna z věcí, kterou Kenu Hoffovi nikdy neřekne: Zosobněná Spravedlnost má původ v římské bohyni Justicii, kterou si víceméně vymyslel císař Augustus.

Billy se znovu zadívá na kancelář ve čtvrtém patře a ještě jednou očima přejede diagonálu. Odhaduje to na nějakých čtyři sta padesát metrů od okna až na schody. Takovou vzdálenost zvládne i za silného větru. Samozřejmě pokud bude mít správný nástroj.

„Co pro mě máte, pane Hoffe?“

„Cože?“ Hoffovo *hloupé já* na chvíli vystoupí na povrch. Billy ohne prst na pravé ruce. Náhodný kolemjdoucí by v tom mohl vidět gesto *pojď sem*, ale v tomhle případě je to jinak.

„Aha! Jasně! Přesně co jste chtěl.“ Rozhlédne se, nikoho nevidí, ale stejně ztiší hlas. „Remington 700.“

„M24.“ Tak se označuje v armádě.

„M...?“ Hoff sáhne do zadní kapsy, vytáhne peněženku, zevnitř vyloví kousek papíru a podívá se na něj. „M24, správně.“

Chce papírek vrátit do peněženky, ale Billy natáhne ruku.

Hoff mu útržek podá a Billy si ho vloží do kapsy. Než půjde za Nickem, spláchne papírek v hotelu do záchodu. Tyhle věci se nezapisují. Doufá, že s Hoffem nebudou problémy.

„Optika?“

„Co?“

„Zaměřovač. Puškohled.“

Hoff se tváří zmateně. „Sehnal jsem ten, který jste chtěl.“

„To jste si taky napsal?“

„Na ten papírek, co jsem vám dal.“

„Dobře.“

„Mám to, ehm, náradí připravené v...“

„Nepotřebuju to vědět. Ještě jsem se nerozhodl, jestli do toho půjdu.“ Ve skutečnosti už se rozhodl. „Má ta budova hlídače?“ Další otázka od *hloupého já*.

„Jo. Samozřejmě.“

„Jestli to vezmu, tak si náradí do čtvrtého patra odnesu sám. Vyhovuje vám to tak, pane Hoffe?“

„Jo, jasně.“ Hoffovi se viditelně ulevilo.

„V tom případě jsme tu asi skončili.“ Billy vstane a natáhne ruku. „Rád jsem vás poznal.“ Ve skutečnosti ne. Billy Hoffovi příliš nedůvěřuje a štvou ho ty trapně zanedbané vousy. Která žena by chtěla líbat ústa zapadlá v rudých bodlinách?

Hoff mu potřeše rukou. „Já vás taky, Billy. Je to jen takové horší období, kterým musím projít. Četl jste někdy knihu *Cesta hrdiny*?“

Billy ji četl, ale zavrtí hlavou.

„To byste měl. Tu literární část jsem jen tak přeletěl, zajímalo mě to hlavní. Jdu vždycky přímo k jádru, jsem už takový. Nezajímají mě kecy okolo. Nepamatuju si, kdo to napsal, ale říká tam, že každý muž musí projít zkouškami, než se stane hrdinou. Tohle jsou moje zkoušky.“

Obstarání odstřelovací pušky a úkrytu pro zabijáka, pomyslí si Billy. To by Joseph Campbell do hrdinské kategorie asi nezařadil.

„Doufám, že úspěšně projdete.“

2 Billy usuzuje, že jestli tu zůstane, obstará si nějaké auto, ale zatím se tu nevyzná a je rád, že ho Paul Logan odveze z hotelu k domu, který Nick „hlídá“. Je to přesně takový palác, jaký očekával včera: náhodně poslepovaná hrůza trůnicí na nějakých osmi tisících metrů travnatého pozemku. Paulie přitiskne palec na nějaké udělátko na stínítku v autě, čímž otevře bránu, za kterou se vine dlouhá příjezdová cesta. Opravdu je tu cherubín, který kamenně civí do jezírka, a ještě několik dalších soch (římský voják, dívka s nahými prsy), teď za šera nasvícených skrytými bodovkami. Dům je také nasvícený, aby byl vidět v celé své přelácané kráse. Billymu připadá jako kříženec supermarketu a nabubřelého megakostela. To není dům, ale architektonický ekvivalent rudých golfových kalhot.

Frank Macintosh, známý také jako Frankie Elvis, na něj čeká na nekončné verandě, aby ho přivítal. Má na sobě tmavý oblek a střízlivou modrou kravatu. Na první pohled byste neřekli, že kdysi začínal jako gorila u jednoho lichváře. Nějakou chvíli ale samozřejmě trvalo, než se sám dostal mezi velká zvířata. S rozpraženými rukama sejde do půlky schodiště jako zámecký pán. Nebo jako majordomus zámeckého pána.

Nick opět čeká v předsíni, jen tahle je mnohem honosnější než ve žlutém domku v Midwoodu. Nick je docela rozložitý, ale chlap, který stojí vedle něho, je přímo obr, určitě nemá pod 150 kilogramů. Je to Giorgio Prosetti, ale v Nickově lasvegaské bandě mu samozřejmě říkají Georgie Praseti (a pochopitelně jen za jeho zády). Jestliže Nick je generální ředitel, Giorgio je jeho provozní. Jestliže jsou oba tady, tak daleko od své domovské základny, musí být Nickův agenturní poplatek hodně vysoký. Billymu slíbili dva miliony. Kolik slíbili nebo už rovnou dali těmhle dvěma? Někdo má z Joela Allena pořádný strach. Ten někdo nejspíš vlastní podobný dům, jako je tento, anebo ještě ošklivější. Těžko uvěřit, že je to možné, ale nejspíš je.

Nick poplácá Billyho po rameni a řekne: „Asi si říkáš, že tenhle tlustoch je Giorgio Prosetti.“

„Vypadá na to,“ prohodí Billy opatrně a Giorgio se uchechtne.

Nick přikývne a nasadí svůj milionový úsměv. „Já vím, že tak vypadá, ale ve skutečnosti je to George Russo. Tvůj agent.“

„Agent? Jako realitní?“

„Ne, kdepak,“ zasměje se Nick. „Pojď s námi do obýváku. Napijeme se a Giorgio ti to vysvětlí. Jak jsem říkal včera, je to krása.“

3 Obývací pokoj je dlouhý jako lůžkový vagon. Jsou tu tři lustry, dva malé a jeden velký. Nábytek je nízký, s okázale oblými tvary. Dva cherubíni podpírají vysoké zrcadlo. Mezi tím vším stojí hodiny jako po dědečkovi a zdá se, že se tu cítí trapně.

Frank Macintosh, dříve gorila, dnes majordomus, přinese podnos s pitím: pro Billyho a Nicka pivo, pro Giorgio, který je zjevně rozhodnut pozřít každou dostupnou kalorií a zemřít v padesáti letech, něco, co vypadá jako čokoládový koktejl. Giorgio si vybere jediné křeslo, do kterého se vejde. Billyho napadne, jestli z něj také dokáže bez pomoci vstát.